

Anstod af Navnet Kirkeforsamling, at det er en Selsølgelse, at, saalænge der ikke have en organiseret Kirke, kan der heller ikke være Tale om Kirkeforsamling i Ordets egentlige og engere Betydning; men Kirkeforsamling vil her sige en Forsamling, sammensat ikke ved Regjerings-Udnævnelse, men ved frie Valg, en Forsamling af Mand, der betragtes som naturlige Organer eller dog som stikede til foreløbig at drøfte Spørgsmaalene om Folketirkens Forsatning. Andet og mere kan der, ifølge vor Kirkes nærværende Tilstand, ikke ligge i dette Ord. Nu er ved Grundloven vistnok Kirkens Forhold til Staten forandret, men ikke derved Kirkens Forhold til Folket. Den evangelisk-lutheriske Kirke er i Grundloven betegnet som „Folketirke“. Kirken er altsaa henvisst til Folket; Kirkens Stilling ligeover for Staten er grundet paa den forudsatte Kjendsgjerning, at det danske Folk i sin Heelhed slutter sig til den evangelisk-lutheriske Kirke. Dette Forhold er tillige forudsat at høre til dem, som ikke ere udsatte for en let Omstiftning. Grundloven bestemmer fremdeles, at Kongen i Danmark skal høre til den evangelisk-lutheriske Kirke, og det danske Folk vil utvivlsomt ogsaa i denne Henseende staae med sin Konge. At det er mere end en Talemaade, at den evangelisk-lutheriske Kirke er Folketirke i Danmark, at der findes i det danske Folk en virkelig Hengivenhed til denne Kirke, støttet paa en Overbeviisning om, at der er en Sandhed og en Sædeligheds-Kraft i Christendommen, som ikke findes i Hedenskab eller i Jødedom, og at Christendommens Sandhed og Kraft fremtræder mere tilfredsstillende, mere tiltalende i den protestantiske, og navnlig i den lutheriske Betsjendelse, end i den katholske — dette er ogsaa senest lagt for Dagen ved Udtalelser ud af Folkets Midte. hvis Betydning Ingen kan misgjennde. Da nu Folketirken, som ethvert Kirkesamfund, ikke kan have nogen frodig Tilværelse, ikke kan udfolde nogen fri og frisk Virksomhed, uden en ordnet organisk Forsatning, har Grundloven bestemt at Folketirkens Forsatning skal ordnes ved Lov. Det er paa dette Punkt, vi for Dieblirket besfinde os. Men nu er det vel temmelig almindeligt indrømmet, at, uagtet der er en almin-

deligt Erkjendelse af det kirkelige Livs Bigtighed for Staten, saa hører dog Begreb om og Indsigst i Kirkens Forsatning, dens Formaal, dens rette Former, dens nødvendige Betingelser ikke til de almindelige udbredte, hvad der er en ganske naturlig Følge af de Vilkaar, under hvilke det kirkelige Væsen tidligere har befundet sig her i Landet. Er altsaa noget naturliggere, end at der her soles Trang til orienterende Undersøgelser og Forarbejder, og hvorledes skulde disse paa naturligere Maade tilveiebringes, end derved at der samtræder en Forsamling af valgte Mand til foreløbig at drøfte disse vigtige Anliggender? (B. Christensen: Hvorledes valgte?). Der er foreslaaet en Commission. En Commission kan være paa sit rette Sted, naar Talsen er om Anliggender, der vedkommer et eller andet specielt Forhold, en eller anden Stand, en eller anden Klasse i Folket, men det er ikke den Forhandlingsform, der stikker sig, hvor Talsen er om Anliggender, der omfatte Folket som Heelhed. Ganske vist kan det være tvivlsomt, hvorvidt det vil lykkes at træffe nogenlunde tilfredsstillende Valg; det maa ogsaa indrømmes, at Behandlingen af saa vanskelige, saa indviklede Spørgsmaal vil, under saa bevægede Forhold som de nuværende, være forbundet med overordentlig Vanskelighed, men det er og bliver dog den eneste, navnlig i en constitutionel Stat, naturlige og rette Form, som kan vælges. Dersom man ikke vil Formaalet — en ordnet Forsatning af Kirken, hvorved først en fuldkomnere og friere Virksomhed kan indtræde, enten fordi man ikke erkjender Kundværkligheden af det kirkelige Grundlag for Staten, eller fordi man ikke erkjender, at der i Folket bestaaer en kirkelig Forening, men kun en Mængde af adspaltede halv fjendligt mod hinanden staaende Partier, som ikke tillade nogen Forening og Samvirken, — da er det i sin Orden, naar man heller ikke vil Midlet dertil. Dersom man derimod troer, at det danske Folk, ogsaa som et constitutionelt Folk, udgjør, og agter fremdeles at udgjøre en kirkelig Eenhed, og dersom man endvidere erkjender, at den organiske Forsatning er den nødvendige Betingelse for en tilfredsstillende kirkelig Virksomhed, da kan jeg ikke omtvilsomt, at Thinget vil understøtte Regjerings-